

[Glénborg]

ning. Der er noget, som ikke hænger sammen, navnlig i Venstres smukke familiepolitik. Må vi nu se en imødekommenhed over for et realistisk og kontant forslag!

Det at give tilskuddene til forældrene til frit valg har vi da gjort i et vist omfang i en del år. Det var dengang, man opfandt børnechecken, og børnechecken kan da være udmærket. Vi har selv været med til at gennemføre den, og vi har også selv været med til at arbejde for at få den forhøjet. Men der er ét eneste minus ved børnechecken, at det er, at den gives uden betingelser, og det vil sige, at den kan bruges til, at man skaffer sig lidt tid til børnene, den smule tid, man nu kan få for 7.000 kr. pr. barn eller sådan noget – det er nu ikke meget. Men den kan også bruges til alt muligt andet, som egentlig ikke kommer børnene så meget til gode. Jeg siger ikke, den gør det, men jeg siger, at den kan. Den er givet betingelsesløst. Derfor synes jeg, det var rimeligt, når vi skal op med lidt større penge – og det synes jeg vi skal – at vi sætter betingelser på, og det er det, vi gør med vores forslag.

Jeg var meget glad for at lytte til fru Bente Juncker. Jeg synes, der var nogle meget realistiske tanker om, hvilke muligheder der er, og jeg kan da godt sige, at tanken om at spørge finansministeren, hvad finansministeren ville gøre som offentlig arbejdsgiver, synes jeg er interessant. Kristeligt Folkeparti havde faktisk overvejet i denne samling – på baggrund af, at vi fik vores forslag om en generel ret til orlov jordnet sidste gang, det var fremme – at fremsætte forslaget udelukkende gældende de offentligt ansatte, simpelt hen fordi vi sagde: Her kan vi i det mindste begynde. Talerne næsten hele raden rundt sidste gang var, at det må vi overlade til arbejdsmarkedets parter. Jamen det er fint. Så må vi i det mindste gå i spidsen med et godt eksempel her, hvor vi er arbejdsmarkedets store part som offentlig arbejdsgiver. Det havde vi under stærk overvejelse. Nu valgte vi så at komme frem med det som noget generelt denne gang, men det andet er også klart en mulighed. Der ser ikke ud til at være flertal for vores forslag nu, og derfor kan vi godt overveje at prøve at komme med et andet og sige, at her må vi gå i spidsen. Jeg synes, det er en interessant tanke. Det kan vi snakke sammen om.

Det er rigtigt, at sådan som vi har lagt det frem her, koster det godt 3 mia. kr. Fru Bente Juncker sagde, at det var et flot forslag. Ja ja, altså det er i det mindste et forslag, og 3 mia. kr. er en slags penge, men jeg vil da gerne sige, at kan vi ikke skaffe dem, kan vi nøjes med lidt mindre. Vi kan lade være med at tage så mange årgange med. For os er det væsentligst, at vi kommer i gang.

Og så må jeg sige til fru Jytte Andersen med hensyn til de forlig, vi er med i: Ja, naturligvis, vi vedstår altid vores forlig, men der er muligheder for at lave dem om, og jeg vil også sige, at med de tidsfrister, vi har sat på, og de finansieringskilder, vi har anvendt, har vi helt ren samvittighed over for finanslovaftalen.

Hr. Tom Behnke var inde på et enkelt punkt, som han sagde var lovstridigt. Det garanterer jeg for at det ikke er. Vi har lov til at skrive i denne lov, hvad vi vil om det punkt, og vi nævner selvfølgelig en af modsat køn, for skal der to med ind i det her, så er det rimeligst, at barnet får både én til at være mor og én til at være far.

Jeg kan kun erklære mig enig med fru Hanne Thanning Jacobsen i, at vi ikke skal fortsætte med at give generelle tilskud, men at vi nu må udvælge de grupper, som har brug for at få hjælp. Muligheden for nedsat arbejdstid er det meget, meget glædeligt at høre nævnt fra så mange af ordførerne, som det her skete.

Så var jeg også glad for, at fru Hanne Thanning Jacobsen talte om, at en kompensation var nødvendig, når man gik ned i arbejdstid. Men jeg må sige til SF: Glemmer man så ikke at være rimelig over for de 10-20-30 pct. af småbørnsforældrene, som har valgt at betale noget af fornøjelsen ved det her, og som siger: Vi vil finansiere selv at have vores tid til vore børn? Kunne vi ikke godt være med til at give en lille økonomisk opmuntring til dem til eventuelt at tage et skridt mere?

Vi har en udmærket barselorlovsordning, men der er den fejl ved barselorlovsordningen, at den kommer kun dem til gode, der er vant til at gå ud og hente en indtægt på arbejdsmarkedet. Den snyder lidt dem, der har valgt at finansiere det selv og være hjemme. Hvis vi skal lave noget i forlængelse af den, noget ekstra, så må vi ikke snyde den gruppe én gang til. Det kan heller ikke være i SF's ånd, at man skal snyde dem, som har de mindste indtægter, på